

РЕШЕНИЕ

№ 38008

гр. София, 02.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9588** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на В. В. С. от [населено място], [община], [улица], чрез адв. П. М., с посочен в жалбата адрес за съобщения: [населено място], [улица], ет. 1, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 2572120/31.07.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на МВР - П. за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. “з“, подб. „гг“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се поддържа, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и целта на закона. Жалбоподателят акцентира, че към датата на извършената полицейска проверка собственик на управлявания от него автомобил е дружеството „Фреш Фрукт 88“ ЕООД, поради което не е могъл да знае, че превозното средство е със служебно прекратена регистрация на основание л. 143, ал. 15 ЗДвП - поради непререгистриране в законоустановения срок. Сочи, че към момента на проверката автомобилът бил с поставени регистрационни табели и с всички необходими документи. Твърди още, че не бил уведомяван от органите на МВР, че регистрацията на автомобила е служебно прекратена, нито съществували външни признаци, от които да узнае този факт. Излагат се доводи, че липсват доказателства за виновно поведение от страна на жалбоподателя, както и за знание относно служебното прекратяване на регистрацията.

Поддържа се, че административният орган е възпроизвел законовия текст, без да обсъди конкретните факти и обстоятелства по случая. Иска се отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна. Претендират се разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор към сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на МВР - П., редовно призован, не се явява и не изпраща представител, съответно не изразява становище по съществото на спора.

Административен съд София-град, III отделение, 75 състав, след преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 31.07.2026 г. около 15:30 часа, на автомагистрала „Т.“ с посока на движение от [населено място] към [населено място], жалбоподателят управлявал товарен автомобил "И. 40Ц", с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Фреш Фрукт 88“ ЕООД. При извършена проверка на км 79 от служители в сектор "Пътна полиция" при ОДМВР - П. било установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация, считано от 26.01.2026 г., на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. За така установеното срещу жалбоподателя бил съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 5591317 от 31.07.2026 г. В акта деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. От приложената справка за историята на регистрацията на МПС се установява, че на 24.11.2025 г. е отразена служебна промяна на регистрацията на МПС във връзка с регистриране на договор за продажба, а на 26.01.2026 г., в 18:32 часа, е отразено прекратяване на регистрацията на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, поради непререгистриране на превозното средство след договор за покупко-продажба.

На 31.07.2026 г. е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 2572120/31.07.2026 г. от Н. В. Х. - младши автоконтрольор към сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на МВР - П., посочен в заповедта като оправомощен със Заповед № 312з-1914/30.06.2026 г. на директора на ОДМВР - П.. Като фактическо основание за издаването на заповедта е отразено, че жалбоподателят управлявал товарен автомобил "И. 40Ц", с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Фреш Фрукт 88“ ЕООД, като МПС е със служебно прекратена регистрация на 26.01.2026 г. по чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Посочено е, че заповедта се издава въз основа на АУАН серия ГА № 5591317. Със заповедта, на основание чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" ЗДвП, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП - до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца".

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 31.07.2026 г., което се установява от отбелязването върху приложената към заповедта разписка.

Жалбата срещу заповедта е подадена на 03.08.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от адресата на оспорения административен акт, за когото същият е неблагоприятен, в предвидения в чл. 172, л. 5 от ЗДвП срок, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма и

административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен административен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от закона се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид посочената разпоредба и представената по делото Заповед № Заповед № 312з-2296/11.09.2025 г. съдът приема, че оспорената ЗППАМ е издадена от надлежно оправомощено длъжностно лице в рамките на предоставената му материална и териториална компетентност.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. В нея са посочени издателят на акта, адресатът, фактическите и правни основания за прилагане на мярката, видът на наложената принудителна административна мярка, срокът на действието ѝ, редът за обжалване и органът, пред който може да бъде оспорена. Фактическите основания са изложени достатъчно конкретно, като е посочено времето и мястото на проверката, управляваният автомобил, констатираното обстоятелство за служебно прекратена регистрация на 26.01.2026 г. по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, както и съставеният АУАН, въз основа на който е издадена заповедта.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че административният орган механично е възпроизвел законовия текст и не е обсъдил конкретните обстоятелства по случая. В заповедта са посочени конкретните факти, които органът е приел за установени - управление на конкретно индивидуализирано МПС, на конкретна дата и място, при служебно прекратена регистрация на автомобила по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Тези факти очертават в необходимата степен констатираното нарушение и позволяват както на адресата на мярката да организира защитата си, така и на съда да извърши проверка за законосъобразност.

Не се установява и допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Спорът между страните е основно относно материалната законосъобразност на акта.

Съгласно чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Съгласно чл. 143, ал. 15 ЗДвП служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

От доказателствата по делото се установява именно такава хипотеза. Жалбоподателят е управлявал МПС, чиито собственик не е заявил пререгистрация на автомобила в двумесечния срок от придобиването, поради което на 26.01.2026 г. в Националния регистър на пътните превозни средства е отразено служебно прекратяване на регистрацията на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Повече от 6 месеца след прекратяване на регистрацията, на 31.07.2026 г. жалбоподателят е управлявал същото МПС по път, отворен за обществено ползване.

Съгласно чл. 175, ал. 3 ЗДвП водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от шест месеца и с глоба.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з" от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, извън случаите по букви "а"–"ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство. Съгласно подб. "гг" мярката се прилага до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца, наред с другите изрично изброени хипотези, и за нарушенията по чл. 175, ал. 3 ЗДвП.

Следователно за прилагането на процесната принудителна административна мярка следва да е установено, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство и при управлението му е осъществил нарушение по чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП, попадащо в санкционния състав на чл. 175, ал. 3 от закона, като случаят не попада в някоя от специалните хипотези по чл. 171, т. 1, букви "а"–"ж" от ЗДвП.

Тези предпоставки са установени. На 31.07.2026 г. жалбоподателят е управлявал процесния автомобил по път, отворен за обществено ползване, а към този момент регистрацията на автомобила е била служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

Възражението, че автомобилът е бил с поставени регистрационни табели и с налични документи към момента на проверката, не променя този извод. Наличието на поставени регистрационни табели не е равнозначно на наличие на действаща регистрация по смисъла на закона. След като регистрацията е служебно прекратена с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, МПС не е регистрирано по надлежния ред за целите на движението по пътищата, независимо че върху него фактически са били поставени табели.

Неоснователно е и възражението, че жалбоподателят не е бил уведомяван от органите на МВР за служебното прекратяване на регистрацията. Настоящият случай не е хипотеза на служебно прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на задължителна застраховка "Гражданска отговорност", при която възниква въпросът за значението на уведомяването на собственика за прекратената регистрация. Съгласно чл. 145, ал. 2 ЗДвП приобретателят на регистрирано пътно превозно средство е длъжен в срок до един месец да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адреса на регистрация на собственика, освен когато превозното средство е придобито от търговец с цел продажба. Отделно от този срок, разпоредбата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП предвижда последицата от продължилото неизпълнение на посоченото задължение, като постановява, че служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

В случая не се спори, че от 26.11.2025 г. дружеството „Фреш Фрукт 88“ ЕООД е собственик на управлявания от жалбоподателя автомобил и от този момент за него е възникнало задължението по чл. 145, ал. 2 ЗДвП да извърши регистрацията на придобитото превозно средство в едномесечния срок. Това задължение не е изпълнено нито в посочения срок, нито в двумесечния период по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, поради което 26.01.2026 г. в Националния регистър на пътните превозни средства е отразено служебно прекратяване на регистрацията. Тоест към датата на извършената на 31.07.2026 г. проверка регистрацията е била прекратена, като жалбоподателят е бил длъжен и да се увери, че управлява регистрирано по надлежния ред превозно средство.

Не се установява и твърдяното нарушение на принципа на съразмерност. Съгласно чл. 6 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за целта, за която актът се издава. В случая наложената мярка е предвидена изрично от законодателя в хипотеза на управление на МПС, за което е налице нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като срокът ѝ е ограничен "до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца". Административният орган е действал при условията на обвързана компетентност, след като е приел, че са налице материалноправните предпоставки за приложението ѝ. Целта на процесната мярка съответства на целта на закона. Съгласно чл. 171 ЗДвП принудителните административни мерки се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Управлението на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, представлява нарушение на установения със ЗДвП регистрационен и контролен режим, чието спазване е свързано с осигуряване безопасността на движението по пътищата.

При така установеното съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона. Не са налице основания за отмяната ѝ по чл. 146 АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд-София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. В. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM – 2572120 от 31.07.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на МВР - П..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.